



‘Ο Δεληγιάννης παραληρών
κι’ ένθεν κάκειθεν παρατηρών.

‘Οποια μαύρα τέρατα εξέβρασε τὸ χάος!
Τί συνωμόται γύρω μου χορεύουν άεννάως!
‘Ιδού! . . . άκούω τρομερές δαιμόνων συναυλίας . . .
‘Ιδού ὁ Σωτηρόπουλος ὁ ἐκ τῆς Τριφυλλίας . . .
‘Ιδού και ὁ Χατζόπουλος και ὁ λυσσώδης Ράλλης . . .
κι’ οἱ τρεῖς ὄρμουν ἐπάνω μου μετά βοῆς μεγάλης . . .
ἀλλά ἰδού! . . . άγριοπὸς και ζοφερὸς ὡς Ἄδης
ἀπέναντί μου στέκεται κι’ ὁ Ἀθανασιάδης . . .
ἀστράπτουν ἐγχειρίδια . . . σκιὰς προσβλέπω μαύρας . . .
ὄψεις ἀκούω συριγμοὺς εἰς τὰς πνεῶς τῆς αὔρας . . .
ἐνέδρας στήνουν ἀπ’ ἐδῶ, ἐνέδρας κι’ ἐκεῖ πέρα . . .
κοράκιων σμήνη κρώζοντα σκοτίζουν τὴν αἰθέρα . . .
παντοῦ σκοτία και σιγή . . . νά! σείονται οἱ τάφοι,
κι’ οἱ συνωμόται προχωροῦν και οἱ μηχανορράφοι! . .

‘Αλλά ἰδού! . . . ἐκεῖ κοντὰ ὅσιν τοίχον διακρίνω
τοῦ Ράλλη τοῦ ἐξ Ἀττικῆς τὸ φάσκελον ἐκεῖνο,
ποῦ τοῦ τὸ ἔσειλ’ ἐφεδρος γνωστὸς ἐκ τῶν συνόρων,
νά τὸ προσφέρῃ πρὸς ἐμὲ ὡς εὐλαβεῖας φόρον . . .
Θεέ μου! μὴ προέρχεται κι’ αὐτὸ ἐξ ὀπταπάτης; . . .
ὦ! νά! . . . μου δείχνει ἀνοικτὰ τὰ πέντε δάκτυλά της . . .
νά! νά! . . . ἡ μουντζα ἔρχεται . . . βιβαὶ τῆς συμφορᾶς μου! . . .
τὴν βλέπω, τὴν αἰσθάνομαι κι’ ἐπὶ τῆς παρεΐας μου . . .
Οὐδ’ ὁ Βαλτάσσαρ βέβαια τοσοῦτον ἐξεμάνη,
ὅπότεν χεῖρ ἀράτος ὅσιν τοίχον ἐπεφάνη
και τοῦ Βαλτάσσαρ ἔγραψε τὴν μαύρην καταδίκη
μὲ λόγους προξενήσαντας τὸν τρόπον και τὴν φρίκην.
‘Αλλά ἡ μουντζα ἔρχεται . . . ὦ μουντζα διαλύσου . . .
κλεισε τὰ πέντε δάκτυλα κι’ εὐθύς ἐξαφανίσου.

Θεκέλ... Φαρές... Κονσπιρατέρ... μακράν μου, σκύλοι, μούργοι,
και τῶν ἐφεδρῶν φάσκελα και βουλευταὶ κακοῦργοι.

Κονσπιρατέρ... Κονσπιρατέρ . . . ὦ! ποῦ νὰ σταματήσω; . . .
κι’ ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα του μοῦ ρίχνει ἀπ’ ὀπίσω . . .
‘Ιδού μὲ ξίφος κοπτερὸν κι’ ὁ προσφιλὴς Λεβίδης,
κι’ ὁ Παππαμιχαλόπουλος και ὁ Σιβιτανίδης.
Οὐς ἔθρεψα κι’ ἐπάχυνα διὰ ζωῆς άνέτου
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν των κατὰ τοῦ εὐργέτου,
κι’ ὁ Ράλλης κι’ ὁ Ζυγομαλᾶς μετά μεγάλης λύσσης
περὶ τῶν ὀπισθίων μου ἀρχίζουν συζητήσεις.

Και μακράν τῆς ἐξουσίας
και μακράν τοῦ μεγαλείου,
και μακράν τῆς πανθαΐσας
τῆς ἐβδόμης Ἀπριλίου
δὲν μ’ ἀφίνουν οἱ προδόται.

Κι’ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
κι’ ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
κι’ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων
κι’ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης
μὲ κτυποῦν οἱ συνωμόται.

‘Ιδού τὰ ἐγχειρίδια, τὰ ρόπαλα κι’ οἱ σπάκιοι!
ἀλλά κι’ ἡ μουντζα προχωρεῖ και μὲ καταδιώκει . . .
Κονσπιρατέρ . . . Κονσπιρατέρ . . . ἀνοίξετέ μου δρόμον,
ἀνατροπεῖς τῶν ὀρατῶν και ἀοράτων νόμων.

